

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 czerwca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art.114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił M. P. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że przedłożone przez ubezpieczonego umowy o pracę z Zakładu (...) oraz z Zakładu (...) w Ł. pozostają bez wpływu na ustalenie uprawnień do emerytury na podstawie art.184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i tym samym Zakład Ubezpieczeń Społecznych podtrzymał stanowisko zawarte w decyzji z dnia 29 grudnia 2011 r. Organ rentowy uznał za udowodnione 27 lat , 2 miesiące i 8 dni stażu sumarycznego.

/decyzja k.9 plik III akt ZUS/

W dniu 23 czerwca 2015 r. do organu rentowego wpłynęło odwołanie M. P. od w/w decyzji, w którym wniósł o jej zmianę i uznanie ,że w okresie od 9 czerwca 1972 r. do 31 maja 1988 r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Odwołujący wskazał ,że o charakterze jego pracy świadczą wystawione mu w ww. okresie świadectwa pracy. Wnioskodawca świadczył pracę na stanowisku majstra oraz kierownika robót , a jego obowiązki pracownicze polegały na pełnieniu bezpośredniego dozoru inżyniersko – technicznego nad robotami budowlanymi wykonywanymi przez brygady robocze. We wskazanym okresie wnioskodawca świadczył pracę w następujących zakładach pracy:

- od 9 czerwca 1972 r. do 31 maja 1976 r. w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym.

- od 1 czerwca 1976 r. do 31 maja 1979 r. w Zakładach (...).

- od 1 czerwca 1979 r. do 31 maja 1988 r. w Zakładach (...) w Ł..

/odwołanie k.2-4 odwrót/

W odpowiedzi na odwołanie, która wpłynęła do tutejszego Sądu w dniu 14 lipca 2015 r., organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał , że do stażu pracy w warunkach szczególnych nie zaliczono wnioskodawcy następujących okresów pracy :

- w (...) S.A. od 1 czerwca 1976 r. do 30 maja 1979 r. na stanowisku kierownika grupy robót , ponieważ nie można uznać , że pracując na stanowisku kierownika stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wnioskodawca przebywał w warunkach , w których nie są zachowane higieniczne normy pracy , a ponadto praca na stanowisku kierownika wiąże się nie tylko z nadzorem pracowników , lecz również z wykonywaniem czynności organizacyjnych , do których należą czynności kadrowe oraz inne prace biurowe i pomocnicze.

- w Komendzie Wojewódzkiej Policji od 1 czerwca 1979 r. do 31 maja 1988 r. z uwagi na fakt ,że w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 14 kwietnia 2011 r. zakład pracy powołał się na wykaz C będący załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. , gdyż stanowiska pracy wymienione w wykazie C nie uprawniają do nabycia wcześniejszych uprawnień emerytalnych , ponieważ został on skreślony rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 maja 1996 r. zmieniającym rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r.

/odpowiedź na odwołanie k.14-14 odwrót/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 29 grudnia 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił M. P. prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy uznał za udowodnione 27 lat , 2 miesiące i 8 dni stażu sumarycznego ,a do stażu pracy w warunkach szczególnych nie zaliczono wnioskodawcy następujących okresów pracy : w (...) S.A. od 1 czerwca 1976 r. do 30 maja 1979 r. oraz w Komendzie Wojewódzkiej Policji od 1 czerwca 1979 r. do 31 maja 1988 r.

/decyzja k.33-34 plik II akt ZUS/

Wnioskodawca M. P. urodził się (...) Ma średnie wykształcenie techniczne. Z zawodu jest technikiem budowlanym .

/okoliczności bezsporne/

W dniu 15 maja 2015 r. złożył wniosek o emeryturę , po którego rozpatrzeniu wydano zaskarżoną decyzję.

/ wniosek k.1-4 odwrót plik III akt ZUS oraz decyzja k.97 plik III akt ZUS/

M. P. nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

/bezsportne/

Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udokumentował 27 lat , 2 miesiące i 8 dni ogólnego stażu pracy.

/bezsportne/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych żadnego okresu zatrudnienia.

/decyzja k.9 plik III akt ZUS/

W okresie od 9 czerwca 1972 r. do 31 maja 1976 r. M. P. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym.

/świadectwo pracy w dokumentacji osobowej wnioskodawcy k.41/

We wskazanym okresie wnioskodawca wykonywał obowiązki mistrza (majstra) budowy , a sprowadzały się one do nadzorowania robotników: cieśli , zbrojarzy, betoniarzy oraz operatorów sprzętu ciężkiego.

/angaże w dokumentacji osobowej wnioskodawcy k.41 oraz zeznania wnioskodawcy min.00:14:31 – 00:19:35 protokołu rozprawy z dnia 6 czerwca 2016 r. w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami k.25 odwrót/

W okresie od 1 czerwca 1976 r. do 30 maja 1979 r. M. P. zatrudniony był w firmie Budownictwa (...) Spółce Akcyjnej. We wskazanym okresie, wnioskodawca, wykonując obowiązki kierownika grupy robót nadzorował pracę brygad cieśli , zbrojarzy oraz pracowników fizycznych.

/świadectwo pracy k.17-18 plik II akt ZUS oraz zeznania wnioskodawcy min. 00:19:35 – 00:23:52 protokołu rozprawy z dnia 6 czerwca 2016 r. w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami k.25 odwrót/

Wystawione przez w/w zakład pracy świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych wskazuje ,że wnioskodawca w okresie od 1 czerwca 1976 r. do 30 maja 1979 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace polegające na dozorze technicznym na stanowisku kierownika grupy robót wykonującego pracę bezpośrednio z brygadą tj. na stanowisku wymienionym w wykazie A , dziale XIV , pozycji 24 , punkcie 1 podpunkcie 11 i 31 , stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w szczególnych warunkach.

/świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 5 sierpnia 2005 r. k.19 plik II akt ZUS/

W okresie od 1 czerwca 1979 r. do 31 maja 1988 r. wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w Ł. (dawniej Komenda Wojewódzka Milicji Obywatelskiej) i jako kierownik budowy był

odpowiedzialny za sprzęt oraz jakość prowadzonych budów (w tym remontów i rozbiórek). M. P. nadzorował malarzy , tynkarzy oraz innych pracowników budowlanych. Podwykonawcy podlegali pod wnioskodawcę.

/świadczenie pracy k.6-6 odwrót plik I akt ZUS , zeznania świadka J. W. min.00:02:11 – 00:10:06 oraz zeznania wnioskodawcy min. 00:23:52 – 00:29:31 protokołu rozprawy z dnia 6 czerwca 2016 r./

Z uwagi na trudności we współpracy z w/w pracownikami na początku lat 80 - tych wnioskodawca został oddelegowany do Ośrodka (...), a jego głównym zadaniem było werbowanie pracowników i stworzenie brygady pracowniczej składającej się ze zbrojarzy , betoniarzy oraz pracowników fizycznych. Po stworzeniu brygady pracowniczej wnioskodawca nadzorował jej pracę.

/zeznania wnioskodawcy min. 00:23:52 – 00:29:31 protokołu rozprawy z dnia 6 czerwca 2016 r.

Wystawione przez Komendę Wojewódzką Policji w Ł., świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych, wskazuje , że wnioskodawca w okresie od 1 czerwca 1979 r. do 31 maja 1988 r. wykonywał stale i pełnym wymiarze czasu pracy czynności: kierownika wielkiej budowy , zespołu budów , grup robót , dużego zakładu produkcyjnego , kierownika budowy robót , obiektu , bazy sprzętu , transportu , zakładu produkcyjnego , kierownika warsztatu tj. prace wymienione w wykazie C , dziale III punkcie 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. na stanowiskach pracy , na których prace wykonywane są stale i bezpośrednio przy stanowisku zaliczonym do prac w szczególnych warunkach (stała praca w warunkach , w których nie są zachowane higieniczne normy pracy wymienionym w dziale XIV , pozycji 24 punkcie 1 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 11 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 marca 1986 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu spraw wewnętrznych.

/świadczenie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 14 kwietnia 2011 r. k.10 oraz k.23 plik II akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentacji osobowej ze spornych okresów zatrudnienia wnioskodawcy jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz zeznań świadka J. W..

Zgromadzony materiał nie pozostawił wątpliwości , że w spornych okresach, głównym obowiązkiem pracowniczym wnioskodawcy, było wykonywanie prac polegających na dozorze inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Niemniej jednak zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił zaliczyć do prac wykonywanych w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 1 czerwca 1979 r. do 31 maja 1988 r. Co istotne, Komenda Wojewódzka Policji w Ł. jest następcą Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Ł., zatem zakład ten był [jest nadal] w posiadaniu wszelkiej dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy i wystawiając na jej podstawie w dniu 14 kwietnia 2011 r. świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych, zakwalifikował prace wnioskodawcy do **prac wymienionych w wykazie C rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.** , a tym samym należy uznać , że zakład pracy jest najbardziej odpowiedzialnym źródłem informacji o charakterze prac , wykonywanych przez pracownika, co implikuje uprawniony wniosek , że brak jest podstaw , by zakwestionować, w tym zakresie, ustalenia organu rentowego.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Zgodnie z treścią **art.184 ust.1** ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2015 roku, poz.748) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składowy i nieskładowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art.184 ust.2 ww. ustawy, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2013 roku, emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prawo do emerytury na podstawie art.184 ww. ustawy przysługuje ubezpieczonemu, który na dzień wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnił określone w niej wymogi stażowe, a po tej dacie osiągnął wymagany wiek, niezależnie od tego czy w chwili osiągnięcia tego wieku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, czy wykonywał inną pracę i czy pozostawał w zatrudnieniu.

Z treści przepisu **art. 32 ww. ustawy** wynika, że możliwe jest wcześniejsze przejście na emeryturę przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie art.32 ust.4 ww. ustawy wiek emerytalny, o którym mowa w ust.1 rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie którym osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy (w **rozumieniu art. 32 ust. 4 ww. ustawy**), należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ww. ustawę o emeryturach i rentach, a więc co do wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust.2 i ust.3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01, OSNAP 2002/10/243 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 roku, II UK 31/09, Lex nr 559949).

Zgodnie z treścią §3 i 4 ww. rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W wykazie tym, do pracy w szczególnych warunkach, zostały zaliczone prace polegające na dozorze inżynieryjno-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie (Dział XIV , punkt 24)

Prawo do emerytury przewidziane w art.184 w związku z art.32 ustawy emerytalnej ma charakter wyjątkowy, jest odstępstwem od ogólnej reguły dotyczącej warunków przechodzenia na emeryturę, a zatem właściwe przepisy muszą być wykładane w sposób ścisły. Niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca, prowadząca w konsekwencji do wypaczenia idei, że emerytura w wieku wcześniejszym jest wynikiem pracy w obciążających dla zdrowia warunkach. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach. Istotnym warunkiem przyznania świadczenia z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach jest stwierdzenie w ramach pełnego wymiaru czasu pracy oddziaływania szkodliwych warunków na organizm pracownika. R. legis instytucji przewidzianej w art.32 ww. ustawy o emeryturach i rentach z FUS opiera

się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni.

Stosownie zaś do treści §2 ust.1 ww. rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl §2 ust.2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Regulacja §2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku, III UZP 5/85, Lex 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, Lex 14625; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, Lex 48778). Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 roku, II UKN 440/97, Lex 34199).

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, sygn. II UKN 598/00, Lex nr 79840, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku sygn. I PK 194/08, Lex nr 653420). Nie jest natomiast dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stale wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r. sygn. II UK 306/07 Lex 528599).

Należy również wskazać, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą §2 ww. rozporządzenia stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art.32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Postępowanie w niniejszej sprawie sprowadziło się do rozstrzygnięcia czy okresy pracy ubezpieczonego : od 9 czerwca 1972 r. do 31 maja 1976 r. w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym , od 1 czerwca 1976 r. do 31 maja 1979 r. w zakładach Budownictwa (...) Spółce Akcyjnej oraz w Zakładach (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w Ł. (dawniej Komenda Wojewódzka Milicji Obywatelskiej) od 1 czerwca 1979 r. do 31 maja 1988 r. w Zakładach (...) w Ł. były okresami pracy w warunkach szczególnych.

Wskazać należy, że dla oceny, czy ubezpieczony pracował w szczególnych warunkach ma znaczenie rodzaj powierzanej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze. Takie stanowisko wielokrotnie zajmował także Sąd Najwyższy (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 stycznia 2008 roku, sygn. akt I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75; z dnia 6 grudnia 2007 roku, sygn. akt III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 4 października 2007 roku, sygn. akt I UK 111/07; z dnia 19 września 2007 roku, sygn. akt III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 14 września 2007 roku, sygn. akt III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325).

W ocenie Sądu zgromadzona w sprawie dokumentacja z okresu zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym oraz w zakładach Budownictwa (...) Spółce Akcyjnej nie pozostawia wątpliwości, że wnioskodawca zajmował się dozorem inżyniersko – technicznym (wymienionym w dziale XIV, punkcie 24 wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. na prowadzonych przez ww. zakłady budowach. Ponad wszelką wątpliwość wykonywane były tam prace wymienione w wykazie (m.in. prace zbrojarskie i betoniarskie tj. prace wymienione w punkcie 4 działu V, prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych tj. prace wymienione w punkcie 3 działu V)

W odniesieniu zaś do zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładach (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w Ł. (dawniej Komenda Wojewódzka Milicji Obywatelskiej) od 1 czerwca 1979 r. do 31 maja 1988 r. w Zakładach (...) w Ł. wskazać należy, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na stwierdzenie, że wnioskodawca w okresie tym wykonywał pracę w warunkach uprawniających do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Nie ulega wątpliwości, że pracodawca wystawił wnioskodawcy za ww. okres świadectwo pracy w warunkach szczególnych, ale co istotne wskazał, że M. P. wykonywał obowiązki na stanowisku określonym w wykazie C, działu III, punktu 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., a więc na stanowisku, które nie pozwala na uzyskanie prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zważywszy na fakt, że świadectwo to wystawione zostało przez następcę byłego pracodawcy, **będącego w posiadaniu** stosownej dokumentacji pracowniczej, brak uzasadnionych podstaw, do jego zakwestionowania.

W tym miejscu wskazać należy, że rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wydane zostało w oparciu o delegację ustawową zawartą w art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 roku o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40 poz. 267), który wprowadzał prawo do nabycia emerytury w obniżonym wieku oraz prawa do wzrostu emerytury i rent. Przywołane rozporządzenie zawierało załącznik obejmujący wykazy A i B wskazujący pracę w szczególnych warunkach wykonywane których uprawniało do nabycia emerytury w obniżonym wieku oraz do wzrostu emerytury oraz wykaz C wskazujący pracę w szczególnych warunkach i stanowiska pracy o szczególnym charakterze, zatrudnienie na których uprawnia do wzrostu emerytury. W wykazie C w Dziale III wymienione były prace i stanowiska pracy w budownictwie oraz przemyśle materiałów budowlanych wśród których wykonywanie prac kierownika wielkiej budowy, kierownika zespołu budów, kierownika budowy (pkt 6), nie uprawniało do nabycia emerytury w obniżonym wieku. Wykaz C uchylony został, wraz z uchYLENIEM § 18 rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku. Nastąpiło to z dniem 7 czerwca 1996 roku (Dz.U. Nr 63 poz. 292) wraz z wejściem w życie rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wskazać należy, że uchYLENIE wykazu C nie zmieniło stanu prawnego ani sytuacji prawnej pracowników zatrudnionych w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych w sposób pozwalający na dopasowywanie wykonywanej przez nich pracy opisanej w wykazie C do najbardziej zbliżonej pracy z wykazu A (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 stycznia 2014 roku III AUa 420/13 lex 1428148). UchYLENIE wykazu C, jak wskazano powyżej, nie doprowadziło do takiej sytuacji aby obecnie, kwalifikować pracę wnioskodawcy w okresie od 1 czerwca 1979 r. do 31 maja 1988 r. jako pracy z wykazu A dział XIV poz. 24. Taka kwalifikacja wskazanego okresu pracy, byłaby niedozwoloną, naruszającą cel wprowadzenia przywileju jakim jest emerytura w obniżonym wieku, wykładnią rozporządzenia. Wskazać nadto należy, że **przepisy rozporządzenia, jako szczególne nie podlegają wykładni rozszerzającej i „dopasowywanie” prac wymienionych** w skreślonym wykazie C załącznika do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r., do prac objętych wykazem A tegoż załącznika należy uznać za contra legem zwłaszcza, że wykonywanie pracy wymienionej w wykazie C również

w stanie prawnym obowiązującym do wejścia w życie ustawy o FUS nie było przesłanką nabycia prawa do emerytury w wieku określonym w § 4 pkt 1 rozporządzenia, lecz jedynie uprawniało do jej wzrostu.

Orzecznictwo Sądów jest w tej kwestii , konsekwentne - że prawo do emerytury nie przysługuje pracownikowi , zatrudnionemu stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy pracach, wymienionych w wykazie C , stanowiący załącznik do cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. – vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30.11.2000r. w sprawie II UKN 93/00, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22.10.2014r. w sprawie III AUa 117/14.

Reasumując, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż ubezpieczony nie spełnia wszystkich warunków do przyznania prawa do emerytury określonych w art.184 ust.1 ww. ustawy.

Wprawdzie ubezpieczony skończył 60 lat, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, wykazał staż pracy na dzień 1 stycznia 1999 roku ponad 25 lat, jednak nie wykazał, że do 1 stycznia 1999 roku pracował co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Wobec powyższego podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy.